

Татарський табір

Гарасевич Андрій

I

Весь табір спить. Лягають тіні ночі,
танцюючи по зляканих шатрах...
І сон літає, ледве чутний птах,
лиш вартові вглибляють в далеч очі.

Давно затихли розпачі дівочі...
Ясир вже спить... В бурхливих, хижих снах,
зростає воля в прадідних степах,
молитву помсти ярої шепоче...
І чутно кобзу й співи одаліски,
а поруч — тихий стогін ясиру.
Лиш де-де хтось в одчаю крикне різко

і в судорогах землю рве сиру.
На гамір, крик, на різкі гули, свисти
спадає ніч у зорянім намисті...

II

Вже ніч пливе нечутно і широко,
і розливаються сріблясті хвилі...
Поміж шатрами — татарин похилий

Ось-ось — ясир... І бранка кароока,
мов мрія ночі, що струнка й безсила,
до себе вабить і шепоче: «Милий!»,
і гнуться палко і стегна, і боки...

Сплелися тіла два в цупких обіймах.
...А ніч застигла, мов холодна криця...
Рука її нестримно та спокійно
підносить ніж...
А очі мов в вовчиці...
Різкий удар... харчання татарина...
І бранка встала...
« Це — за Україну!»